

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ
VII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 1. Психолого-педагогічний напрям

15 травня 2014 року
м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 1. Психолого-педагогічний
напрям. - Рівне: РВВ РДГУ.- 2014.- 196 с.**

Програмний комітет:

- Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор РДГУ– голова оргкомітету;**
- Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор, проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;**
- Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент– заступник голови оргкомітету;**
- Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;**
- Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;**
- Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;**
- Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;**
- Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;**
- Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;**
- Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;**
- Мельник Віра Йосипівна– кандидат географічних наук, доцент;**
- Мороз Ігор Петрович – кандидат технічних наук, доцент;**
- Павлова Наталія Степанівна– кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;**
- Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;**
- Черній Алла Леонідівна – кандидат політичних наук, доцент;**
- Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.**

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 25.04.2014 р.)

сформованому вигляді дана фаза не діагностується. Пояснити таку закономірність можна переживанням психотравмуючих обставин у молодих працівників, тоді як працівники з досвідом «виробили» свій індивідуальний тип реагування на екстремальні, емоційно важливі та професійно складні обставини службової діяльності. Виявлена відсутність сформованої фази напруження у працівників зі стажем роботи понад 15 років вказує на те, що більшість таких працівників навчилися відносно спокійно відноситись до стресогенних робочих ситуацій, хоча в частини працівників цієї категорії спостерігається емоційне вигорання у наступній фазі – резистенції.

Для більшості працівників, незалежно від стажу роботи, домінуючою фазою емоційного вигорання є фаза резистенції. Прослідковується, що серед молодих працівників більше тих, у кого фаза резистенції знаходиться на стадії формування, а серед старших працівників більше тих, у кого ця фаза вже сформована. Такий розподіл за фазою може бути обумовлений тим, що у працівників зі стажем роботи в ОВС більше 5-ти років досвід професійної діяльності, пов'язаний з виникненням негативних та психотравмуючих ситуацій, є набагато більшим, що зумовлює виникнення кумулятивної психотравми, яка поступово виснажує функціональні резерви організму та зумовлює розвиток захисних реакцій психіки за типом відстороненості та уникнення негативних переживань у більшого відсотка працівників.

Зростання числових показників, що свідчать про формування фази виснаження, спостерігається зі зростанням вікового діапазону підгруп опитаних, проте, сформованість цієї фази не спостерігається серед працівників із стажем до 5-ти років та понад 15 років служби, але діагностуються поодинокі випадки серед працівників із стажем від 5 до 14 років (4%). Результати діагностики за фазою виснаження можна пояснити тим, що у працівників з меншим стажем роботи в ОВС тільки починається процес формування симптомів емоційного дефіциту та емоційної відстороненості, викликаний невідповідністю між особистим внеском працівника у професійну діяльність та реаліями міліцейської служби, яка часто не відповідає його очікуванням. Працівники, які працюють в ОВС більше 5-ти років, унаслідок тривалого періоду виконання службових обов'язків, руйнівного впливу негативних проявів професійної діяльності, необхідності часто працювати в екстремальних умовах, а також у результаті низького матеріально-технічного забезпечення, накопичення нерозв'язаних сімейно- побутових проблем та багатьох інших зовнішніх і внутрішніх чинників починають відчувати емоційну порожнечу та збільшення прояву негативних емоцій, у результаті чого набуває розвитку фаза виснаження. Відсутність сформованої фази виснаження в обстежених працівників зі стажем роботи понад 15 років пояснюється тим, що працівники, які набувають сформованої фази виснаження, звільняються з ОВС; переходять на іншу посаду, з менш психотравмуючим об'ємом роботи; обіймають керівні посади (дослідження серед керівників не проводилось) або змогли виробити адекватні механізми адаптації до умов службової діяльності та механізми протистояння емоційному вигоранню ще на стадії формування фаз напруженості чи резистенції.

Аналізуючи поширеність окремих симптомів емоційного вигорання серед працівників ОВС виявлено наступні закономірності:

- працівники ОВС є найбільш «стійкими» до симптомів фази напруженості;
- для всіх груп працівників ОВС властива висока схильність до формування симптомів неадекватного вибіркового емоційного реагування та емоційного дефіциту;
- для осіб зі стажем роботи від 5 до 15 років характерне переважання схильності до формування симптому емоційної відстороненості, тоді як симптом редукції професійних обов'язків більш властивий для працівників зі стажем до 5 років, а потім проявляється у половини обстежених після 10 років служби;
- зі збільшенням професійного стажу співробітників простежується схильність до формування симптомів емоційно-моральної дезорієнтації та загнаності в клітку, але діагностується поступове «згортання» симптомів психосоматичні та вегетативні порушення, переживання психотравмуючих обставин, тривоги та депресії.

За результатами вивчення емоційного вигорання, найбільш «стійкою» до вигорання виявилась група працівників із стажем 5-9 років служби в ОВС.

Отримані результати можуть широко використовуватись при плануванні психопрофілактичної роботи з особовим складом ОВС та бути підґрунтям у індивідуальному психологічному консультуванні.

Список використаних джерел

1. Бойко В. В. Синдром “эмоционального выгорания” в профессиональном общении / В. В. Бойко. – СПб.: Питер, 1999. – 216 с.
2. Мілорадова Н.Е. Особливості прояву емоційного вигорання у працівників органів внутрішніх справ з різним стажем професійної діяльності / Н.Е. Мілорадова // Вісник Національної академії оборони України. Питання психології. —2009. — № 2 (10). — С. 106—110.

ВПЛИВ НА ЖИТТЄДІЯЛЬНІСТЬ ЛЮДИНИ ПСИХОЛОГІЧНИХ ТА ФІЗИЧНИХ НЕБЕЗПЕК

Вус Т. В., студентка

**Шевчук О. А., кандидат педагогічних наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Анотація. У статті розглядається проблема безпеки людини у соціальному середовищі, а саме небезпечного фізичного та психологічного впливів на неї. Обґрунтовано причини виникнення таких випадків. Надано поради щодо їх уникнення. Розглянута статистика потерпілих у таких ситуаціях серед студентів.

Ключові слова: безпека, шахрайство, шантаж, напад, зґвалтування.

Анотація. В статті розглядається проблема безпеки людини в соціальному середовищі, а саме небезпечного фізичного та психологічного впливів на неї. Обґрунтовано причини виникнення таких випадків. Представлено поради щодо їх уникнення. Розглянута статистика потерпілих у таких ситуаціях серед студентів.

Ключевые слова: опасность, мошенничество, шантаж, нападение, изнасилование.

Annotation. This article deals with the problem of human security in a social environment. Especially the danger of physical and psychological impact on her. Here are substantiated reasons of such cases and also presented tips for avoiding them. Here present statistic of victims among the students during such situations.

Keywords: danger, fraud, blackmail, assault, rape.

Постановка проблеми. Першочерговим завданням кожного з нас є вміння поводитись у соціумі, тобто у середовищі людей, характер діяльності яких є невідомий для нас. У таких ситуаціях взаємодії одних людей з іншими можуть виникнути непередбачені випадки, з якими кожна людина повинна вміти і знати як впоратися, аби запобігти негативному психологічному чи фізичному впливові. Актуальність цієї проблеми та недостатня обізнаність людей про це зумовили вибір теми даного дослідження.

Формування цілей статті. Розкрити сутність дії негативного психологічного та фізичного впливу на людину з боку інших людей; навести приклади запобігання таким ситуаціям.

Виклад основного матеріалу. Видів шахрайств безліч. Ним займаються люди, що шукають зиск без особливих витрат і зусиль для заподіяння шкоди іншим з корисливою метою. Після того, як вам запропонують начебто дуже вигідну за ціною угоду, необхідно замислитися, чи ви чините вірно, коли погодитися на цю угоду. Якщо ви хочете вкласти свої заощадження в справу, варто порадитися з компетентними людьми. Найчастіше шахрайство відбувається в такий спосіб: шахрай обманює клієнта і, пообіцявши надзвичайний прибуток, безслідно зникає.

Особливого поширення набуває шахрайство в періоди соціальних криз і гострих товарних дефіцитів. До шахрайських тенет найчастіше потрапляють довірливі, малоосвічені, легковірні люди. Шахрайські методи виманювання грошей дуже різноманітні. Вони увесь час вдосконалюються і поповнюються тому, що шахраї використовують слабкості людської натури: жадібність, прагнення легкої наживи, заздрощі. Способи вчинення шахрайства: 1) обман; 2) зловживання довірою.

Обман як спосіб шахрайського заволодіння чужим майном чи придбання права на таке майно полягає у повідомленні потерпілому неправдивих відомостей або приховування певних відомостей, повідомлення яких мало б суттєве значення для поведінки потерпілого, з метою введення в оману потерпілого. Таким чином, обман може мати як активний (повідомлення потерпілому неправдивих відомостей про певні факти, обставини, події), так і пасивний (умисне замовчування юридично значимої інформації) характер.

До найбільш поширених випадків застосування обману як способу шахрайства належать: вчинення різних угод щодо рухомого і нерухомого майна (купівля-продаж, оренда), коли потерпілому передається фальсифікований товар або предмети гіршої якості, або ж предметом угоди виступають фіктивні предмети, які не існують в реальності; незаконне отримання пенсій, субсидій, інших видів соціальної допомоги на підставі підроблених документів: отримання попередньої оплати (авансу) за надання товарів чи послуг обманним шляхом.

За даними опитувань студентів 20-ть із 30-ти осіб були жертвами активного характеру обману. При цьому 16-ть із них мали відчуття щодо неправдивих відомостей про подані їм факти, але піддалися вмілому впливу вербувальника.

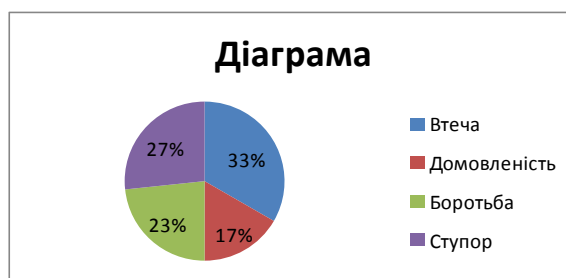
Щоб не бути ошуканими, пропонуємо дотримуватися таких правил: остерігайтеся людей, що пропонують вигідні угоди; не купуйте товар за ціною, нижчою від його вартості, він може виявитися краденим; не піддавайтеся умовлянням купити товари, що у даний момент продаються в магазині; не приймайте подарунків, що зобов'язують вас віддячити взаємністю; остерігайтеся азартних ігор; у випадку втрати банківської картки негайно заявіть про це в банк, щоб там «заморозили» ваш рахунок; якщо, відправляючись за кордон, ви дізнаєтеся, що курс валюти на чорному ринку набагато вищий за офіційний, будьте обережні – у подібних угодах може таїтися шахрайство [1].

Нами було проведено опитування студентів 1-го курсу щодо здійснених дій під час нападу на них (див. табл. 1).

Таблиця 1

Вміння правильно діяти під час нападу злочинця

Кількість студентів	Дії, які б вони застосували до нападника
10	Втеча
5	Домовленість
7	Боротьба
8	Ступор

Було опитано 30 студентів. Відповіді були різними, оскільки вони залежать від типу темпераменту і характеру особи. Десятеро студентів почали б втікати від нападника. П'ятеро – спробували б домовитися з нападником, пропонуючи йому різні цінні речі. Семеро намагалися б знерухоміти нападника. Інші ж не знали, як діяти і просто стояли б налякани і знерухомлені (див. діаграму).

Шантаж (фр. chantage) – залякування погрозою викрити або розголосити з певною метою факти, відомості, які можуть скомпрометувати, зганьбити кого-небудь. В даний час слово «шантаж» нерідко використовується в широкому сенсі – як загроза будь-яких негативних наслідків у разі невиконання вимог. Однією з основних рис шантажу є занадто велика вимога шантажиста в порівнянні з нормами навколишнього світу.

Напад – це процес, який починається в момент створення реальної небезпеки застосування насильства і закінчується разом з заволодінням майном та нападом, в силу досягнення винним його злочинної мети, погрози саме застосування насильства. Напад являється потенціальним насильством. Вагомою ознакою нападу являється далі те, що прихована в ньому небезпека насильства реалізується шляхом фізичного впливу нападаючого на потерпілу особу, тобто воно повинно бути поєднане з таким насильством, котре реалізується або мускульним зусиллям нападаючого, саме його власною фізичною силою, або шляхом використання засобів насильства. Напад з метою заволодіння чужим майном, поєднаний з насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи, яка зазнала нападу, або з погрозою застосування такого насильства (розбій), – карається позбавленням волі на термін від 3 до 7 років. Напад у розумінні розбою – насильницька, агресивна дія, спрямована на потерпілого з метою заволодіння його майном.

Насильство може бути фізичним та психічним. **Фізичне насильство** – це протиправний вплив на організм іншої людини, нанесення їй побоїв, ударів, мордування, якщо це чиниться проти її волі., загроза зброєю; побиття; фізична ізоляція людини; випадки, коли чоловік кидає жінку одну в небезпечному місці або відмовляється надати жінці допомогу, коли вона хвора або вагітна. **Психічне насильство** – це погроза негайно застосувати фізичне насильство.

Розбій – напад з метою заволодіння чужим майном, поєднаний із насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи, яка зазнала нападу, або з погрозою застосування такого насильства. Злочин належить до найнебезпечніших корисливо-насильницьких злочинів, адже посягає одразу на два об'єкти – особу та її власність (право власності).

Зґвалтування – вчинення статевого акту без добровільної згоди одного з партнерів. Є одним із статевих злочинів. Найчастіше відбувається із застосуванням фізичного насильства чи погрозою його застосування. Примус може відбуватися з використанням психологічного тиску й без застосування фізичної сили. У цьому випадку найчастіше використовується залежність жертви від насильника (економічна, соціальна, психологічна). Можливе використання безпорадного стану жертви – несвідомого стану, сильного алкогольного сп'яніння, психічного розладу [2].

Гарантія безпеки – не довіряти незнайомим чоловікам, що зухвало поведуться або занадто яскраво одягнені. Рішення, як відреагувати, залежить від індивідуальної оцінки ситуації.

Якщо ж уникнути зґвалтування не вдалося, зверніться до лікаря, що зафіксує ушкодження, надасть необхідну допомогу і видасть довідку, її необхідно додати до заяви в міліцію. В заяві вказують на час і місце зґвалтування, описують дії і зовнішність гвалтівника. Заява про напад – обов'язкова, хоча і неприємна процедура. Співробітництво з органами правопорядку необхідне, щоб позбавити інших жінок від такого ж ризику.

Щоб не стати жертвою гвалтівника, жінки повинні дотримуватись таких правил (порад): будьте розбірливими в знайомствах, уникайте товариства малознайомих, а, тим більше, нетверезих чоловіків; не називайте сумнівним особам свою адресу і номер телефону; чемно відмовляйтесь від запрошень незнайомих чоловіків відвідати заклади для розваг (кафе, ресторан), а також, незалежно від приводу, послухати музику, подивитися відеофільми, придбати дефіцитні речі; якщо ви помітили, що за вами їде автомобіль, перейдіть на іншу сторону вулиці або змініть напрямок руху; відмовтеся від пропозиції випадкового знайомого підвезти вас на машині, особливо в темний час доби. Набагато безпечніше добиратися на таксі або громадським транспортом; намагайтеся не залишатися наодинці на дачі або в садовому будиночку; опинившись у незнайомому місті, не користуйтеся запрошенням сумнівних осіб переночувати в них. Краще залишитися ночувати в приміщенні вокзалу або аеропорту [3].

Висновки. У боротьбі за отримання відчуття власної значущості людина прагне добитися уваги з боку інших, влади над ними, можливості помсти за ту шкоду, яку вони йому раніше заподіяли. Інша людська потреба, що обумовлює спробу впливати на інших або протистояти їх впливу, – прагнення економити власні зусилля, яке зовні виражається як опір новому. Набагато легше відстоювати власну точку зору, ніж прислухатися до чужої думки і зрозуміти її. Якщо відмова від спроб що-небудь зробити або взагалі якось реагувати на зовнішні дії може бути віднесена до дитячих незрілих форм демонстрації неспроможності, то наполягання на своїй думці, на перевагах власного образу думок, дій, життя – це швидше «дорослі» способи прикриття (а насправді – демонстрації) своєї неспроможності перед натиском нового. Отже, варто визнати, що всякий акт впливу, незалежно від міри його усвідомленості і навмисності, реалізує свідоме або несвідоме прагнення людини затвердити факт і значущість свого існування. Тому проблема впливу потребує глибокого і всебічного дослідження. Поки зроблено лише перші кроки. Практичне значення досліджень в цьому напрямку диктується тим, що сучасна людина по-справжньому страждає від невміння протистояти негативному психологічному та фізичному впливу по відношенню до себе. Проблема має важливе теоретичне значення, оскільки вплив може розглядатися як атрибут особистості, як її обов'язкова характеристика, що виявляється в будь-якій міжособистісній взаємодії. За даними опитування студенток троє із двадцяти були зґвалтованими. Поінформованість у цьому питанні має бути велика серед дівчат та хлопців дитячого, підліткового та зрілого віку, щоб вчасно передбачати небезпечні ситуації, уміти правильно поводитися у будь-якій ситуації.

Список використаних джерел

1. Юрій Скобло, Валентин Цапко, Дмитро Мазоренко, Леонід Тіщенко. Безпека життєдіяльності: навчальний посібник / Ред. В. Г. Цапко. – 4-те вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2006. – 397 с.
2. Збірник нормативних документів з безпеки життєдіяльності : М-во освіти і науки України / Упор.: Микола Васильчук, Наталія Дуброва. – 2-е вид., перероб. і доп. – К. : Основа, 2004. – 875 с.

3. Геврик С. Безпека життєдіяльності : навч. посібник для студентів вищих навч. закладів / Євген Геврик. – К. : Ельга-Н : КНТ, 2007. – 382 с.

МОДЕЛЬ ВЗАЄМОДІЇ КЕРІВНИКА ПТНЗ ІЗ ПСИХОЛОГІЧНОЮ СЛУЖБОЮ

Гошовська Н. В., практичний психолог

ДПТНЗ «Острозьке ВПУ

„Ключ до людей лежить у мені самому”

Антуан де Сент-Екзюпері

Психологічна служба активно почала відроджуватися у закладах професійно-технічної освіти лише у ХХІ столітті. Про нововведення чи скоріше відновлення відразу ж заговорили. Навіщо? Чому? Потрібно було негайно шукати відповіді на схожі виникаючі питання. Що ж стало причиною для перегляду попередніх стандартів? Чи часто в минулому столітті чи навіть тисячолітті ви чули про стреси, неврози, нервові перевантаження? Напевно, що ні. Звичайно, проблематика цієї сфери постійно досліджувалася, поповнювалася новими знаннями й поняттями. Та говорити відкрито про свої психологічні проблеми чи, не доведи Господи, відвести до психолога дитину ніхто не наважувався, адже на таких автоматично ставилося тавро ледь чи не «психа». Тепер же ми розуміємо, що такі явища були пов'язані, скоріше всього, з недостатньою поінформованістю населення та нав'язаними стереотипами, які вироблялися десятками років.

Круговерть нового тисячоліття, мобільність життя, введення інноваційних технологій з наслідком значного пришвидшення темпу роботи та нові дослідження у сфері психологічної науки змусили переглянути попередні погляди та віддати належне цій галузі. У всіх без винятку ДПТНЗ активно почали працювати у напрямку психологічної просвіти, вели роз'яснювальну роботу, індивідуальні та групові бесіди, підвищували мотивацію і результат не змусив себе довго чекати: психологічна служба зрештою зайняла належне місце у навчальних закладах.

Важлива роль у становленні психологічної служби у профтехзакладах належить керівникові, адже саме він повинен донести розуміння важливості активізації роботи практичних психологів, підтримати ініціативи методичного центру профтехосвіти та сприяти розбудові психологічної служби свого закладу.

Сьогодні адміністрація закладу спільно з психологічною службою приділяють значну увагу психологічному супроводу як навчальних груп в цілому так і кожного учня зокрема. Керівництво і педагоги навчального закладу є співпрацівниками практичного психолога; вони вважаються основними замовниками виконання психологічних обстежень, консультаційних і корекційних послуг, а також виявляють розуміння необхідності спільних зусиль для розвитку додаткових шляхів вирішення психологічних проблем освітнього процесу. Така тісна співпраця створила можливість для пошуку оптимальних шляхів розвитку й оновлення навчально-виховних заходів, втілення в життя принципів індивідуалізації на основі гуманізації навчання, розуміння запитів, завдань, цінностей учня.

Каталізатором цієї співпраці є й спільна **мета**: створити всі необхідні умови для оволодіння педагогічними працівниками навичками практичної психології, зокрема педагогічної і вікової, для врахування індивідуальних психологічних особливостей учнів під час навчально-виховного процесу та виробничої практики, створення мікроклімату, що сприятиме активізації діяльності на умовах взаємоповаги у трудовому й учнівському колективі.

Основні завдання психологічної служби в професійно-технічній освіті взаємопов'язані з завданнями підготовки висококваліфікованого фахівця, що не лише володіє необхідним обсягом теоретичних знань, практичних умінь та навичок, а й має необхідні професійно значущі особистісні якості, котрі дають йому змогу успішно адаптуватися до майбутньої діяльності, прагнути фахового й особистісного самовдосконалення, тобто бути професіоналом, що не зупиняється у своєму розвитку.

Сьогодні специфіка діяльності психологічної служби визначається специфікою роботи навчального закладу обласного підпорядкування, планується з урахуванням вікових та індивідуальних особливостей вихованців та організовується на кожному з навчально-організаційних рівнів діяльності гуртків та інших творчих об'єднань. Практичним психологом ДПТНЗ проводиться цілеспрямована робота зі всіма соціальними формуваннями закладу (категоріями учасників навчально-виховного процесу): дітьми, педагогами та батьками учнів.

Робота з дітьми будеється за напрямками: діагностика, що спрямовується на виявлення здібностей та обдарувань, рис характеру тощо; робота з розвитку творчого потенціалу особистості; визначення стратегії індивідуального розвитку дитини; психолого-педагогічна корекція; визначення впливу навчально-виховного процесу на розвиток особистості; визначення стилів сімейного виховання дітей і підлітків.

За результатами психодіагностичних досліджень щорічно формуються групи корекції та розвитку. Відповідно до визначеного кола проблем обираються навчально-розвивальні програми, за якими організовується робота груп. Широкого застосування набули тренінгові програми, спрямовані на розвиток пізнавальних процесів та комунікативно-творчих здібностей вихованців. Вони супроводжуються індивідуальним консультуванням, навчанням прийомам саморегуляції, аутотренінгу тощо.

Робота з педагогічним колективом здійснюється за напрямками: діагностичним, консультативно-просвітницьким та психолого-методичним. Для педагогів закладу проводяться тематичні семінари та семінари-практикуми; надаються індивідуальні та групові консультації з питань оптимізації навчально-виховного процесу, специфіки роботи з учнями “групи ризику”, з творчо та інтелектуально обдарованими дітьми та підлітками, з батьками вихованців. Взаємодія між психологічною і методичною службами закладу здійснюється через узгодження науково-методичної роботи, проведення тематичних заходів психолого-педагогічного та методичного змісту, засідань педради, методичних об'єднань навчальних відділів закладу тощо.

Така робота сприяє психологічній стабільності колективу, в якій керівник виступає лідером. А провідною властивістю справжнього лідера є психологічна стабільність, що виявляє себе в тому спокійному блиску, з яким керівник здійснює свої повсякденні обов'язки.

ЗМІСТ

Молодий педагог

Баліка Л. М. РОЛЬ ШКІЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ У ФОРМУВАННІ ІНТЕРЕСУ ДО ЧИТАННЯ У ШКОЛЯРІВ (60-80 РР. XX СТ.).....	3
Банацький О. І., Галатюк Ю. М. ВИВЧЕННЯ ЗАКОНІВ ПОСТІЙНОГО СТРУМУ У ФОРМІ НАВЧАЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	4
Баско Н. О., Бричок С. Б. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЕМПАТІЙНОСТІ В МОЛОДШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІСЦІ ..	6
Бігузас М. Й., Яковичина Т.В. ТЕАТРАЛЬНА ПЕДАГОГІКА ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПЕДАГОГА	8
Близнюк А.О., Пальчевський С.С. АКМЕОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ТРУДОВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	9
Бурчик Ю.В., Боровець О.В. ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНА СТРАТЕГІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ	11
Василіук А., Кирильчук Ю.В. ЕКОНОМІЧНА ПІДГОТОВКА УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОГО НАПРЯМКУ	12
Веремчук Ю. В., Павлюк Т. О. ФОРМУВАННЯ ЕЛЕМЕНТАРНИХ МАТЕМАТИЧНИХ УЯВЛЕНЬ В ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ВИКОРИСТАННЯМ КОМП'ЮТЕРНИХ ІГОР	14
Гайдиш Є. О., Дичківська І.М. ПІДГОТОВКА ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ В УМОВАХ НАВЧАЛЬНО – ВИХОВНОГО КОМПЛЕКСУ	15
Галатюк М. Ю. ФОРМУВАННЯ ПРОДУКТИВНОГО ДОСВІДУ МОДЕЛЮВАННЯ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПРИРОДНИЧИХ ПРЕДМЕТІВ.....	17
Галатюк Т.Ю. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РОЗВИТКУ ЕКСПЕРИМЕНТАТОРСЬКОГО КОМПОНЕНТА ПРЕДМЕТНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ	19
Гамза А. В., Коваль Г. П. КОМПЛЕКСНИЙ АНАЛІЗ ТЕКСТУ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ МОВНИХ І МОВЛЕННСВИХ ЗНАНЬ І УМІНЬ УЧНІВ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	20
Генсіцька-Антонюк Н. О. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ТЕОРІЇ ПІДРУЧНИКА ТА ПІДХОДИ ДО РОЗРОБКИ ДИДАКТИЧНИХ ЗАСАД СТВОРЕННЯ ПІДРУЧНИКІВ З МАТЕМАТИКИ	22
Глова І.В., Дупак Н.В. СУЧАСНИЙ СТАН РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ І СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА	24
Гнедко Н.М. ОРГАНІЗАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ З ВИКОРИСТАННЯМ ЗАСОБІВ ВІРТУАЛЬНОЇ НАОЧНОСТІ	25
Головачик Ю.С. РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ ЧИТАННЯ	27
Гречин О.М., Яковичина Т.В. ОПОРА НА ЖИТТЄВИЙ ДОСВІД – ОСНОВА ГУМАНІСТИЧНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ М.І.ПИРОГОВА	28
Гринда І.П., Гринькова Н.М. ГЕНДЕРНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	30
Гринькова Н.М. ТЕХНОЛОГІЯ ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ВИХОВАНOSTІ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ..	32
Гриценко Я.Г., Янцур М.С. МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ ПРОФОРІЄНТАЦІЙНОЇ ПСИХОДІАГНОСТИКИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ («КУЛІНАРІЯ») З ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ МЕТОДИК	34
Дмитрів М.В., Твердохліб І.А. ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТІ	35
Дорогій О. А., Поніманська Т. І. ФОРМУВАННЯ ОБРАЗУ СІМ'Ї У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ..	37
Дякевич К.І., Шевців З.М. ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ УЧИТЕЛЕМ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ В УМОВАХ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ	39
Жохова М.І., Козіцька О.А. ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНИХ УМІНЬ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ..	39
Завадська К., Павлюк Т.О. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	40
Закалевіч Ю.О., Косарева О.І. ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ АДЕКВАТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО СТАТЕВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ	41
Зубок М.О., Давнюк С.В. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ГРАМАТИКИ В МОЛОДШИХ КЛАСАХ	43
Качинська Ю. О., Степанова О. І. УКРАЇНСЬКИЙ ФОЛЬКЛОР ЯК ЗАСІБ МОРАЛЬНО – ЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	45
Клімук Л.М., Давнюк С.В. ПСИХОЛІНГВІСТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	47
Ковальчук Д. В., Поліщук Н.В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ЗНАНЬ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ	48
Колоднюк Т. Ю., Горобаха Н. М. ВИКОРИСТАННЯ ПІЗНАВАЛЬНИХ КНИГ ПРО ПРИРОДУ У ЕКОЛОГІЧНІЙ ОСВІТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	50
Колосніченко Т. О., Дичківська І. М. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	52
Кононець А.В., Лісова С. В. ФОРМУВАННЯ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ В УЧНІВ 9 КЛАСУ ПРИ ПРОЕКТУВАННІ ВИШИТИХ ВИРОБІВ НА ТРАДИЦІЯХ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ	53
Кот Ю. І., Косарева О.І. ФОРМУВАННЯ ОБРАЗУ СВІТУ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	55
Котляй Т.О., Юсенко А.С. ДОСЛІДЖЕННЯ ПАДІННЯ АКТИВНОСТІ УЧНІВ НА ПРОТЯЗІ ДОБИ ТА УРОКУ: ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ.....	57

Красовська О. Л., Галатюк Ю. М. ДОМАШНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯК ЗАСІБ АКТИВІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ В ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	58
Кутянська С. І., Давнюк С.В. РОЗВИТОК ТЕКСТОТВОРЧОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ТА ТЕКСТОТВОРЧИХ УМІНЬ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	60
Лапкевич Л.В., Яковичина Т.В. СУТНІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРОСВІТИ СУЧАСНИХ БАТЬКІВ	61
Латинник Ю.Б., Козлюк О. А. ФОРМУВАННЯ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ДРУГОЇ (АНГЛІЙСЬКОЇ) МОВИ	63
Левандовська А.М., Поніманська Т.І. ВИКОРИСТАННЯ ГРИ У СОЦІАЛЬНІЙ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	64
Лютко Т.Г., Косарева О.І. ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО СОЦІАЛІЗАЦІЇ ДОШКІЛЬНИКІВ ...	66
Магрело О. К., Юсенко А. С. ТИПОВІ ПРОФЕСІЙНІ ЗАХВОРЮВАННЯ ВИКЛАДАЧІВ	68
Макаревич І.О., Крайчук О. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ МАТЕМАТИКИ В ПРОФІЛЬНИХ КЛАСАХ У СУЧАСНИХ УМОВАХ	69
Максимчук М.Є., Гринькова Н.М. ДО ПРОБЛЕМИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ...	71
Малькова І.Я., Яковичина Т.В. ПОНЯТТЯ “КОМПЕТЕНЦІЯ” І “КОМПЕТЕНТНІСТЬ” У ТЕОРІЇ ОСВІТИ	73
Маркевич І. О., Юсенко А. С. САНИТАРНО-ГІГІЄНИЧНІ ВИМОГИ ДО НАВЧАЛЬНИХ КАБІНЕТІВ МАТЕМАТИКИ	75
Миронюк О.В., Юсенко А. С. РИЗИКИ ТРАВМУВАННЯ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ	76
Мігалі С. О., Сингаївський Д.В., Трофімчук В. М. ГРАФІЧНІ ЗАДАЧІ – ВАЖЛИВИЙ ЗАСІБ РОЗВИТКУТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ	78
Мокрик Л.Ф., Маліновська Н.В. АУДІОВАННЯ ЯК ВИД НАВЧАЛЬНО-МОВЛЕННЄВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ	79
Момоток Т. В., Іванова Л. І. ФОРМУВАННЯ ЧИТАЦЬКОЇ САМОСТІЙНОСТІ НА УРОКАХ ПОЗАКЛАСНОГО ЧИТАННЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	80
Морозова Т. П. СТУДЕНТСЬКИЙ БЛАГОДІЙНИЙ КЛУБ У КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	82
Научук К.Я., Лісова С. В. ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ (ТЕХНОЛОГІЙ)	85
Никонюк І.Л., Яковичина Т.В. РОЗВИВАЛЬНЕ НАВЧАННЯ, ЙОГО ВПЛИВ НА ФОРМУВАННІ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ СТУДЕНТІВ ВНЗ	86
Нітовський І.В., Лесняк Н. В. ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	88
Ободяньський О. В., Фещук Ю. В. РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ В ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ (ДЕРЕВООБРОБКА) З ВИКОРИСТАННЯМ МЕТОДУ МОДЕЛЮВАННЯ	90
Осовська О.В., Шевчук О.А. КОМПЕТЕНТНІСТЬ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЩОДО ЇХНЬОЇ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ	92
Остапчук Н. О. РОЗКРИТТЯ ІНДИВІДУАЛЬНОСТІ ДИТИНИ У ОСОБИСТІСНОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ СПІЛКУВАННІ	94
Павловська І. Ю. Янцур Л. А. ФОРМУВАННЯ САМОСТІЙНОСТІ ЯК БАЗОВОЇ ЯКОСТІ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ОБРАЗОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	95
Павловська В.В., Петренко О.Б. ДО ПИТАННЯ ІСТОРІЇ ГЕНДЕРНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩА	96
Пасічник К. В., Поніманська Т.І. ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	98
Пастернак І. Д., Дичківська І. М. ВИХОВАННЯ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ДІТЕЙ В СОЦІАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ НА РІЗНИХ ЕТАПАХ ДОШКІЛЬНОГО ДИТИНСТВА	100
Петренко С.В. РОЛЬ КУРСУ «ОСНОВИ ІНТЕРНЕТ» У ФОРМУВАННІ ІКТ-КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ У ПРЕДМЕТНІЙ ОБЛАСТІ	101
Петришина С.В., Колупаєва Т.Є. ВИХОВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ШКОЛИ У ФОРМУВАННІ МОРАЛЬНИХ ЯКОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	102
Петрук І. А., Лесняк Н.В. ІГРОВІ ЗАСОБИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	104
Пікалова М. В., Михайліченко М.В. ДО ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ПРОЕКТНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ПЕРСПЕКТИВНОЇ ІННОВАЦІЇ У СУЧАСНІЙ ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	105
Поліщук Л.В., Давнюк С.В. МЕТОДИ ТА ПРИЙОМИ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ У РОБОТІ НАД ТЕКСТОМ	107
Поліщук К. Л., Янцур М.С. МЕТОДИКА ПРОВЕДЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОСВІТИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ («КУЛІНАРІЯ») З ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	109
Полюхович Н.В. MS EXCEL ЯК БАЗОВИЙ ПРОГРАМНИЙ ЗАСІБ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ЕКОНОМІКИ ДО РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ ФАХОВОГО СПРЯМУВАННЯ	110
Придок А.М., Юсенко А.С. РЕГЛАМЕНТАЦІЯ РОБОТИ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКІЛ ТА КОРИСТУВАЧІВ ПК З ТОЧКИ ЗОРУ ОХОРОНИ ПРАЦІ	112
Рабченко Н. А., Юсенко А. С. РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАЦІ І ВІДПОЧИНКУ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ	113
Радкевич Б.В., Косарева О. І. ФОРМУВАННЯ ЧАСОВОГО АСПЕКТУ ОБРАЗУ-Я У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	115

Радченко К.В., Кристопчук Т. Є. РУХЛИВІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНО-ВОЛЬОВИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ ДОШКІЛЬНИКІВ	117
Ражик Г.В., Шевчук Т.Б. РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВИХ УМІНЬ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ	118
Раїмова А.Ш., Яковичина Т.В. ЕТИКА ВЧИТЕЛЯ ТА ПЕДАГОГІЧНИЙ ТАКТ	120
Ревюк Н. С., Коваль Г.П. ОРГАНІЗАЦІЯ ЗВУКОВОЇ РОБОТИ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ «ЗВУКИ І БУКВИ»	121
Ройко С. В., Павлюк Т.О. ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	123
Романюк І.В., Горобаха Н. М. ВПЛИВ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ НА РОЗВИТОК МОРАЛЬНИХ ПОЧУТТІВ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	124
Романюк А. А. СПЕЦИФІКА ТА СТРУКТУРА УРОКУ ІНФОРМАТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	126
Саковець М.В., Іванова Л. І. ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИЙ ПІДХІД ДО ВИВЧЕННЯ ТВОРІВ НА УРОКАХ ЧИТАННЯ	129
Секач А.А., Дубинина Д.Н. КОМУНІКАТИВНОЕ РАЗВИТИЕ ЛИЧНОСТИ РЕБЕНКА В УСЛОВИЯХ БЛИЗКОРОДСТВЕННОГО РУССКО-БЕЛОРУССКОГО ДВУЯЗЫЧИЯ	131
Сирота О.В., Яковичина Т.В. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СУЧАСНОМУ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ	133
Сиротюк В.О., Павлюк Т. О. ВИКОРИСТАННЯ ПАЛИЧОК КЮІЗЕНЕРА ДЛЯ НАВЧАННЯ ЛІЧБИ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	135
Сокальська О. В., Морозова Т.П. ЗАСТОСУВАННЯ ІГРОВИХ ФОРМ ПРОВЕДЕННЯ ЗАНЯТЬ З КУЛЬТУРОЛОГІЇ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ І РІВНЯ АКРЕДИТАЦІЇ	136
Стахова І. А., Тарасенко Г. С. АКМЕОЛОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ	138
Стельмашук Ж.Г. СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ АКТУАЛІЗАЦІЇ ПРОБЛЕМИ ШКІЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ У РАДЯНСЬКІЙ ШКОЛІ (1943-1954 рр.)	140
Степчук Н. В., Кристопчук Т. Є. РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАВДАНЬ ОСВІТНЬОЇ ЛІНІЇ «МОВЛЕННЯ ДИТИНИ» НА ІНТЕГРОВАНИХ ЗАНЯТТЯХ У ДОШКІЛЬНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ	142
Стреха Т. Н., Стреха Е. А. КИТАЙСКИЕ ПОСЛОВИЦЫ И ПОГОВОРКИ О ТРУДЕ И ТРУДОВОМ ВОСПИТАНИИ	143
Тимошук О.С. ОСНОВНІ НАПРЯМИ ПРАЦЕОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ	144
Ткач А. М., Коваль Г.П. ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНИХ ЗНАТЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК В УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ (НА МАТЕРІАЛІ ВИВЧЕННЯ ІМЕННИКА)	145
Томчук Н. В., Швидків М. Л. ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПАДЩИНИ ВАЛЕРІЯ ВИСОТСЬКОГО В ПРАКТИЦІ ПОСТАНОВКИ ГОЛОСУ	147
Уніч В. В., Гудовсек О. А. КРЕДИТНО-МОДУЛЬНЕ НАВЧАННЯ У ВНЗ	149
Холенкова Ю. О., Малиновська Н.В. ВПЛИВ КОНСТРУКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВОЇ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	151
Цесар В.Р., Малиновська Н. В. РОЗВИТОК ФОНЕТИЧНИХ НАВИЧОК СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ ТЕАТРАЛІЗОВАНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	152
Цетнар І. П., Тарасенко Г. С. ДОРОСЛИЙ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ ДИТИНИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	153
Чаплигіна Л.Р., Шевців З.М. ТРАДИЦІЙНІ ТА ІННОВАЦІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ МЕТОДИЧНОЇ РОБОТИ	155
Чернякович С., Горбатова Е.В. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИГРОВЫХ ПРИЕМОВ В ИЗОБРАЗИТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА	157
Чорнобай О. Ю., Тарасенко Г. С. НАСТУПНІСТЬ У ТВОРЧОМУ РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО І МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	158
Шварц Н. В., Дупак Н.В. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ІНТЕРНЕТ-ПРОСТОРІ	160
Шекель Н. М., Середюк Л. А. ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО САМОВИЗНАЧЕННЯ В СТАРШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІЦІ	161
Шило С.В., Твердохліб І.А. ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕГРАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ СКЛАДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УЧНІВ	164
Шилюк М. О., Сингаївський Д. В. ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	165
Шпичак І. П. ЗАСТОСУВАННЯ ПСИХОАНАЛІТИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ У ДИТЯЧОМУ БУДИНКУ-ЛАБОРАТОРІЇ «МІЖНАРОДНА СОЛІДАРНІСТЬ» (1921-1925 РР.)	166
Шроль Т.С., Павлова Н.С. ІНДИВІДУАЛЬНЕ НАВЧАЛЬНО-ДОСЛІДНЕ ЗАВДАННЯ ЯК ЗАСІБ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ	168
Шумська О. О., Карпенчук С.Г. ПЕДАГОГІЧНІ ПОГЛЯДИ В.О. СУХОМЛИНСЬКОГО	170
Ярмусь І. В., Янцур Л.А. ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНЬО-ПРОДУКТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ У ОБРАЗОТВОРЧІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	171

Молодий психолог

Бірук Г. О., Рудюк О.В. ОПТИМІЗАЦІЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ТВОРЧОЇ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ.....	173
Варійчук З. В., Петренко О.Б. ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ У ПРАЦІВНИКІВ ОВС З РІЗНИМ ПРОФЕСІЙНИМ СТАЖЕМ.....	173
Вус Т. В., Шевчук О. А. ВПЛИВ НА ЖИТТЄДІЯЛЬНІСТЬ ЛЮДИНИ ПСИХОЛОГІЧНИХ ТА ФІЗИЧНИХ НЕБЕЗПЕК.....	174
Гошовська Н. В. МОДЕЛЬ ВЗАЄМОДІЇ КЕРІВНИКА ПТНЗ ІЗ ПСИХОЛОГІЧНОЮ СЛУЖБОЮ	177
Дубенська В. В., Гринькова Н.М. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ ВЗАЄМОДІЇ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ТА СІМ'Ї.....	179
Кочубей О.С., Михальчук Н. О. ПСИХОЛОГІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СТУДЕНТІВ (МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ) ЯК СКЛАДОВІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ	181
Логвинчук Г., Ямницький В.М. ЕКСПЕРЕМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ РОЗВИТКУ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	183
Мирончук І. В., Руденко Н.М. АНАЛІЗ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИХ ЧИННИКІВ ШКІЛЬНОЇ НЕУСПІШНОСТІ УЧНІВ ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ	184
Новік Л.О., Ямницький В.М. ВИКЛАДАЧ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ СТУДЕНТА.....	186
Петрова Т. О., Юрчук М. В. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.....	188
Смулка І. П., Сяський А.О. ПСИХОЛОГІЧНІ МЕТОДИ В ОХОРОНІ ПРАЦІ. ПСИХОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ ТА ЗАХОДИ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ БЕЗПЕКИ ПРАЦІ.....	189
Тищенко І. А. ПОНЯТТЯ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ У РУСЛІ ВІКОВИХ ТА ГЕНДЕРНИХ АСПЕКТІВ	190